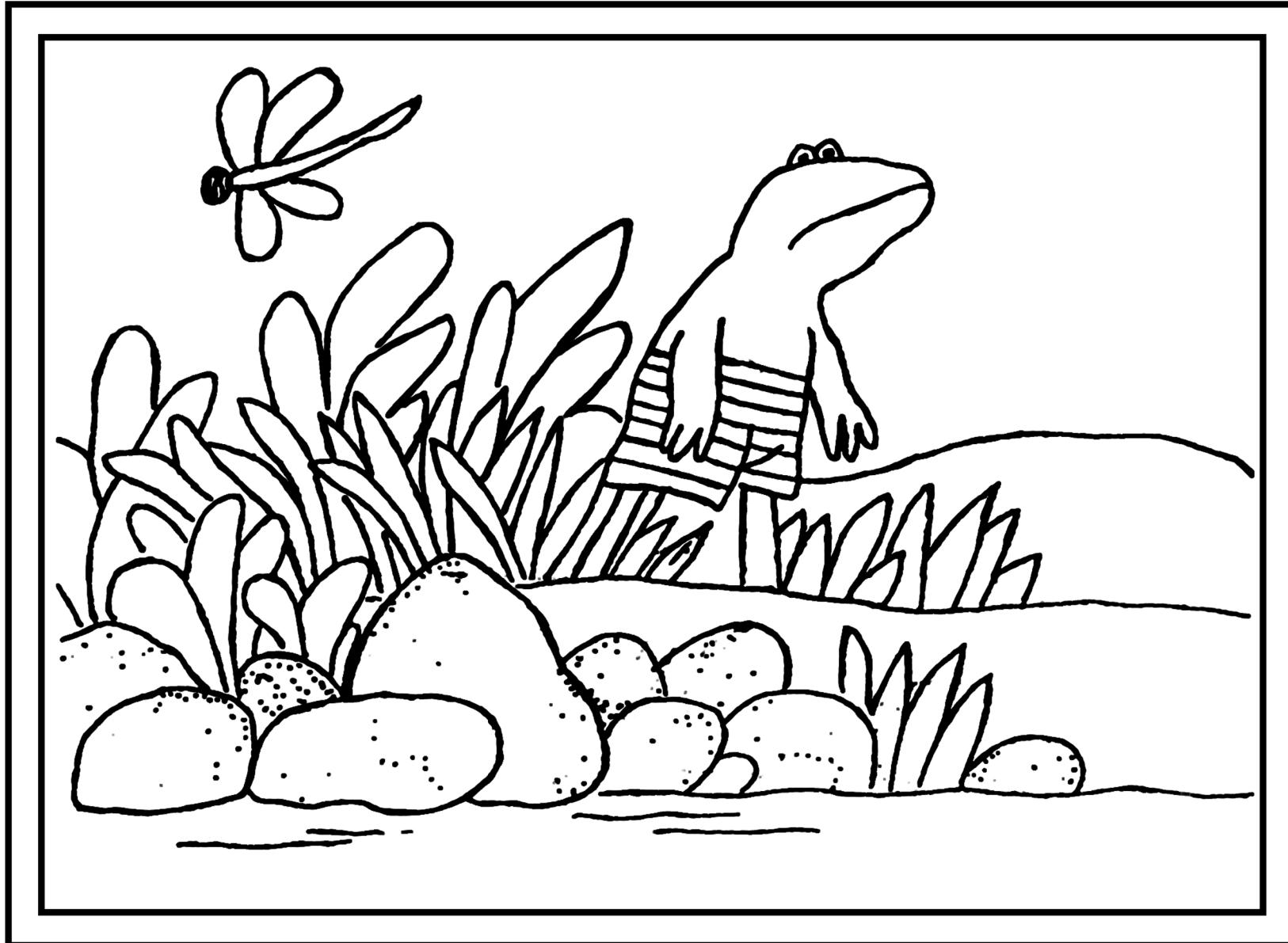
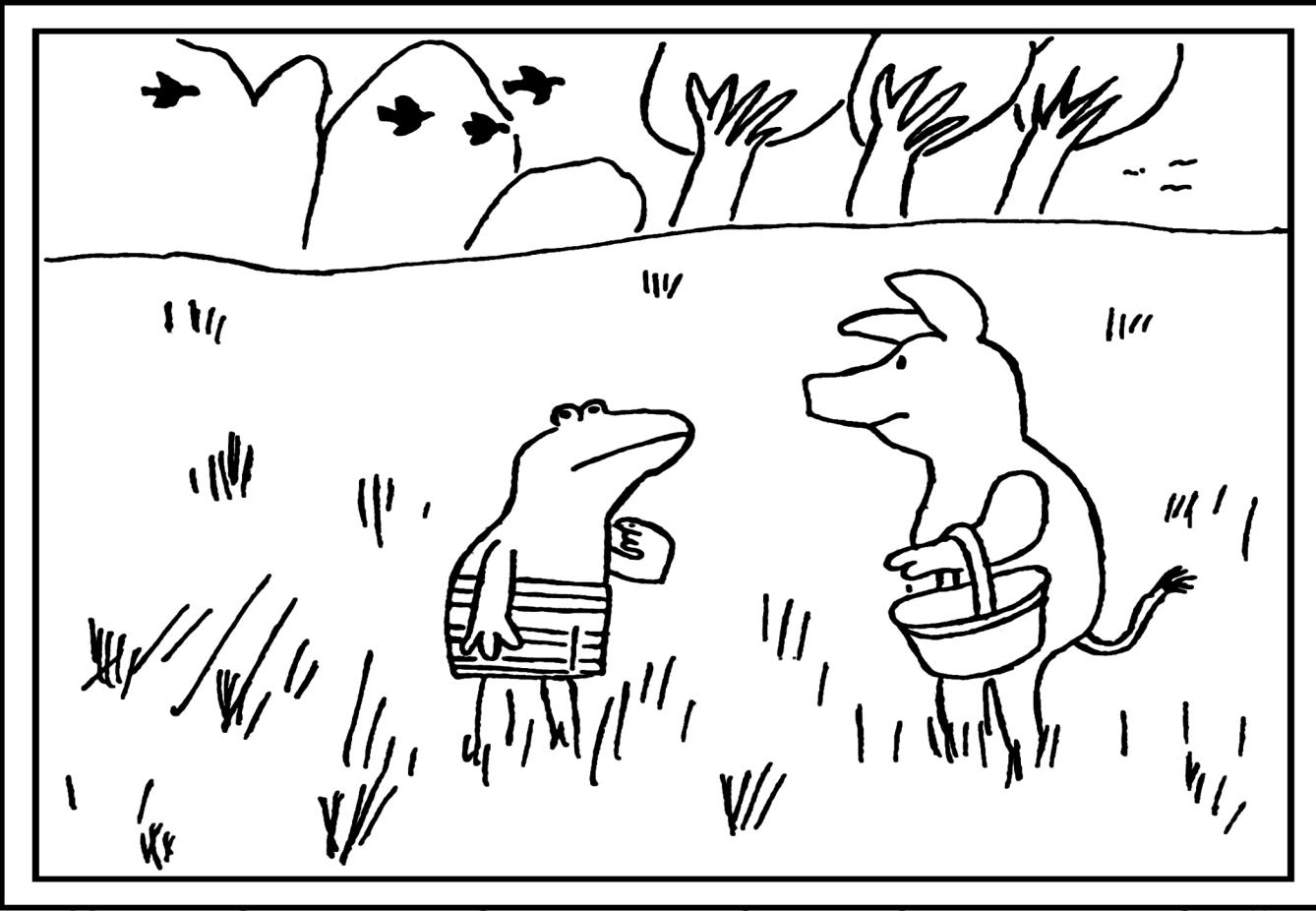

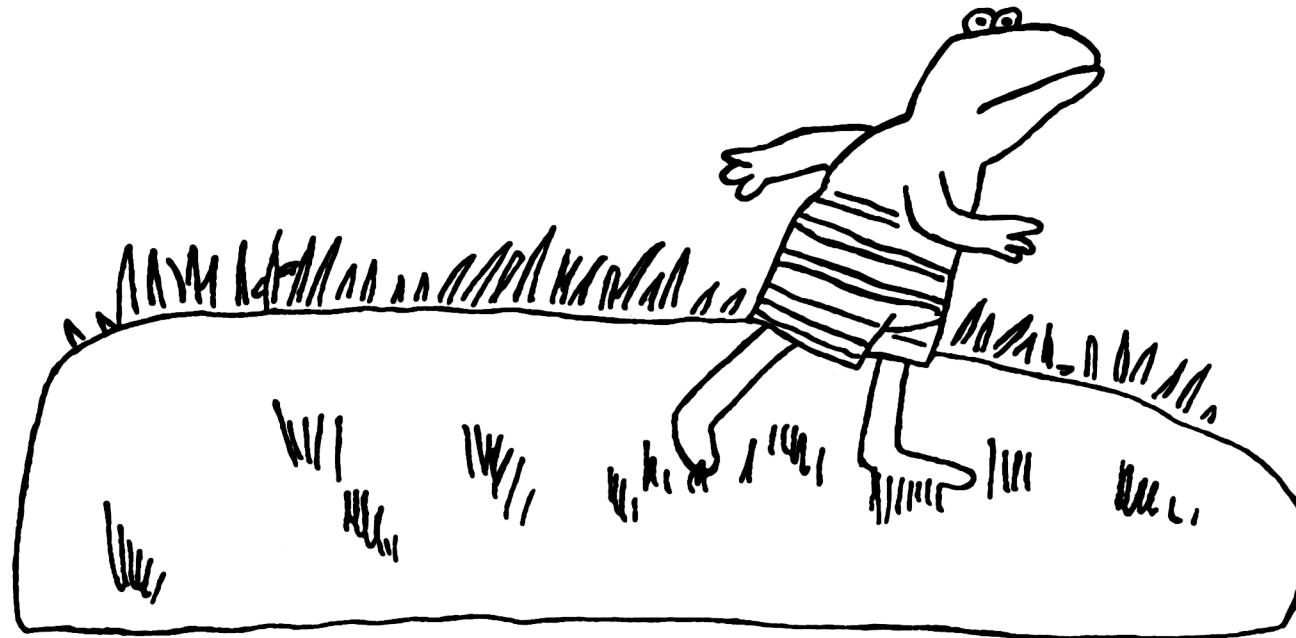
ရားကလေးတစ်ကောင်ဟာ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်။ သူကြည့်ရတာ
အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေတယ်။ သူဟာ
ပျော်သလို့၊ မပျော်သလို့ ဖြစ်နေတယ်။ သူဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေမှန်း
သူကိုယ်တိုင် မသိဘူးတဲ့။

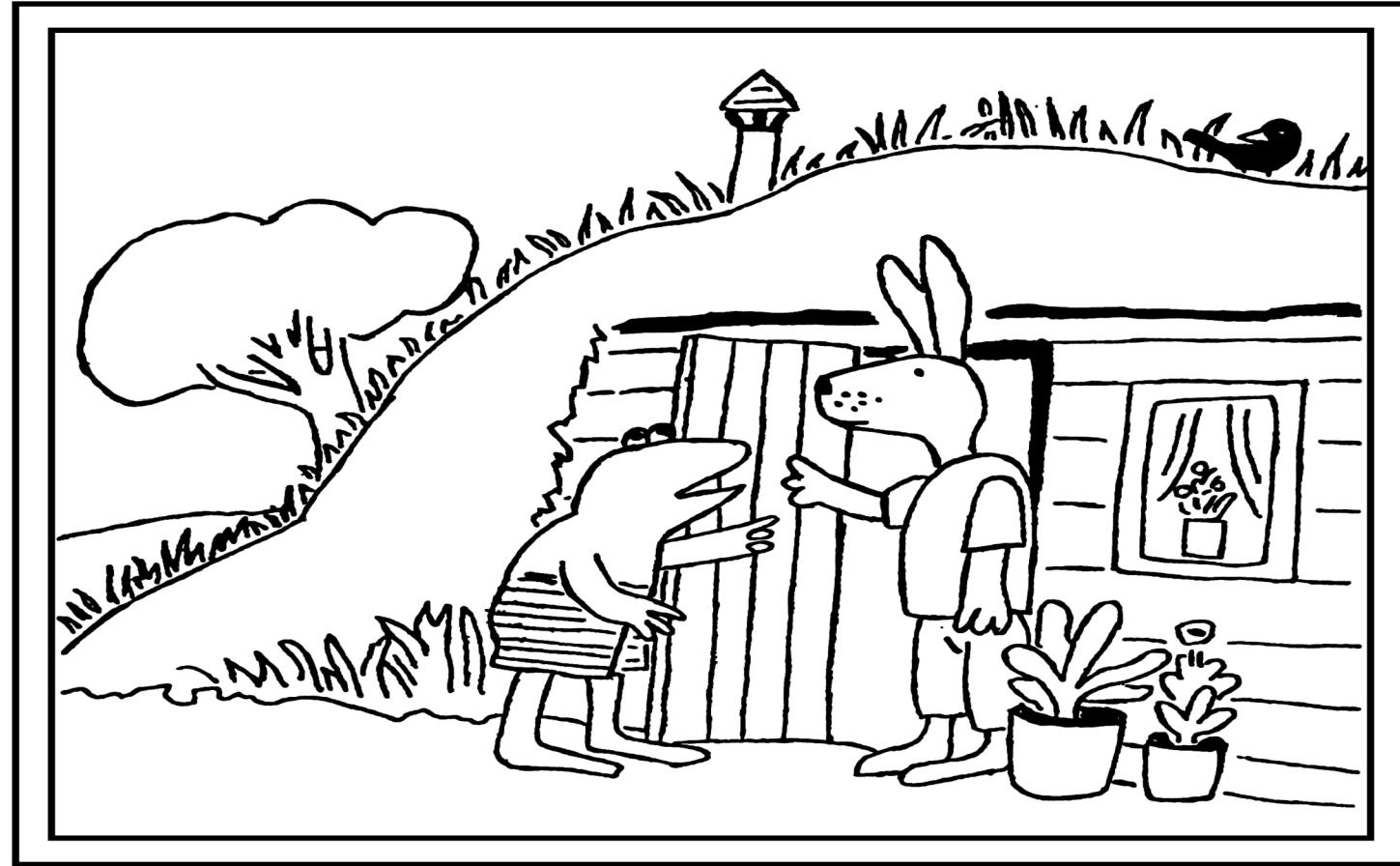
ဘားကလေးဟာ တစ်နွဲလုံး စိတ်တွေလွှင့်မျောပြီး လျှောက်သွားနေတယ်။
သူဘာပြုစ်နေတာလဲ။

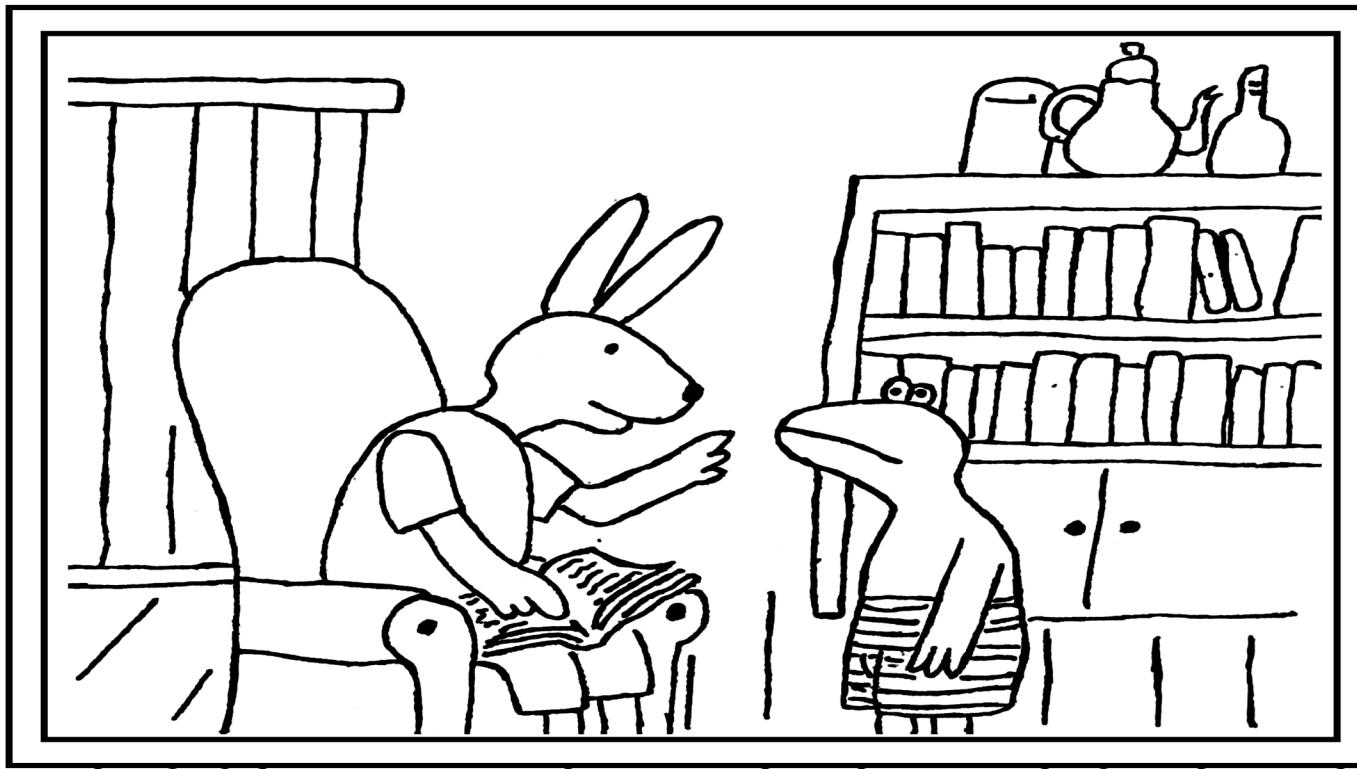
မြက်ခင်းပြင်ပါရောက်တွေ ဝက်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့တယ်။ “မဂ္ဂလာပါ” လို့ ဝက်ကလေးက နှုတ်ဆက်ပြီး “နင့်ကို ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ် နေတာလဲ” လို့ ဆက်မေးလိုက်တယ်။ ဟားကလေးက “ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်ထဲမှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်တယ်၊ ငိုလည်း ငိုချင်တယ်၊ အခုလည်း ကျွန်တွေ့ ရင်တွေ ခုန်နေသလိုပဲ” လို့ ပြောရင်း သူ့ရှင်ဘတ်ကိုပြပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

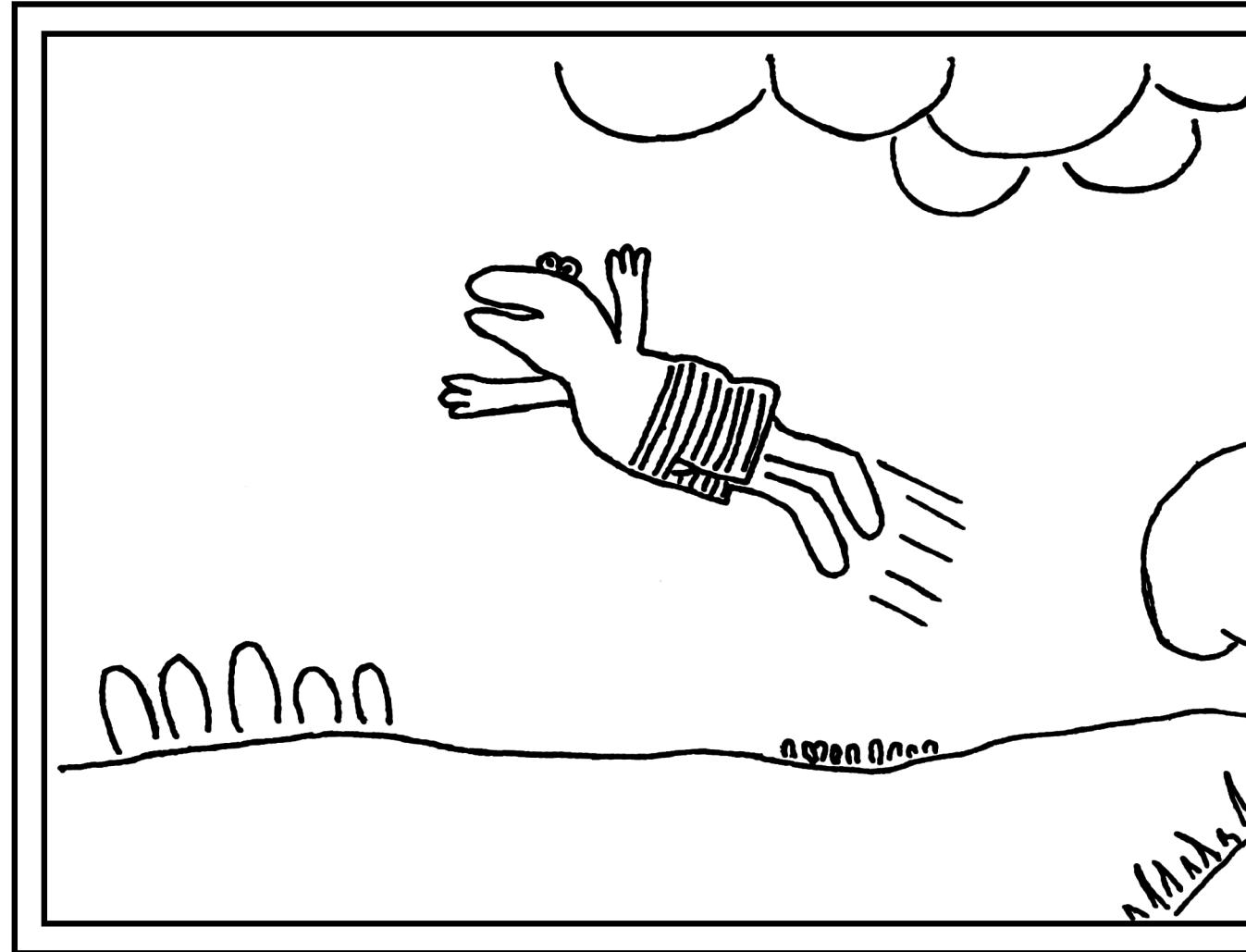
“အအေးမိသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ခက္လာလောက် အနားယူလိုက်
ပါလား”လို့ ဝက်ကလေးက အကြံပေးလိုက်တယ်။ ဘားကလေးလည်း
လေးလေးနက်နက်တွေးပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

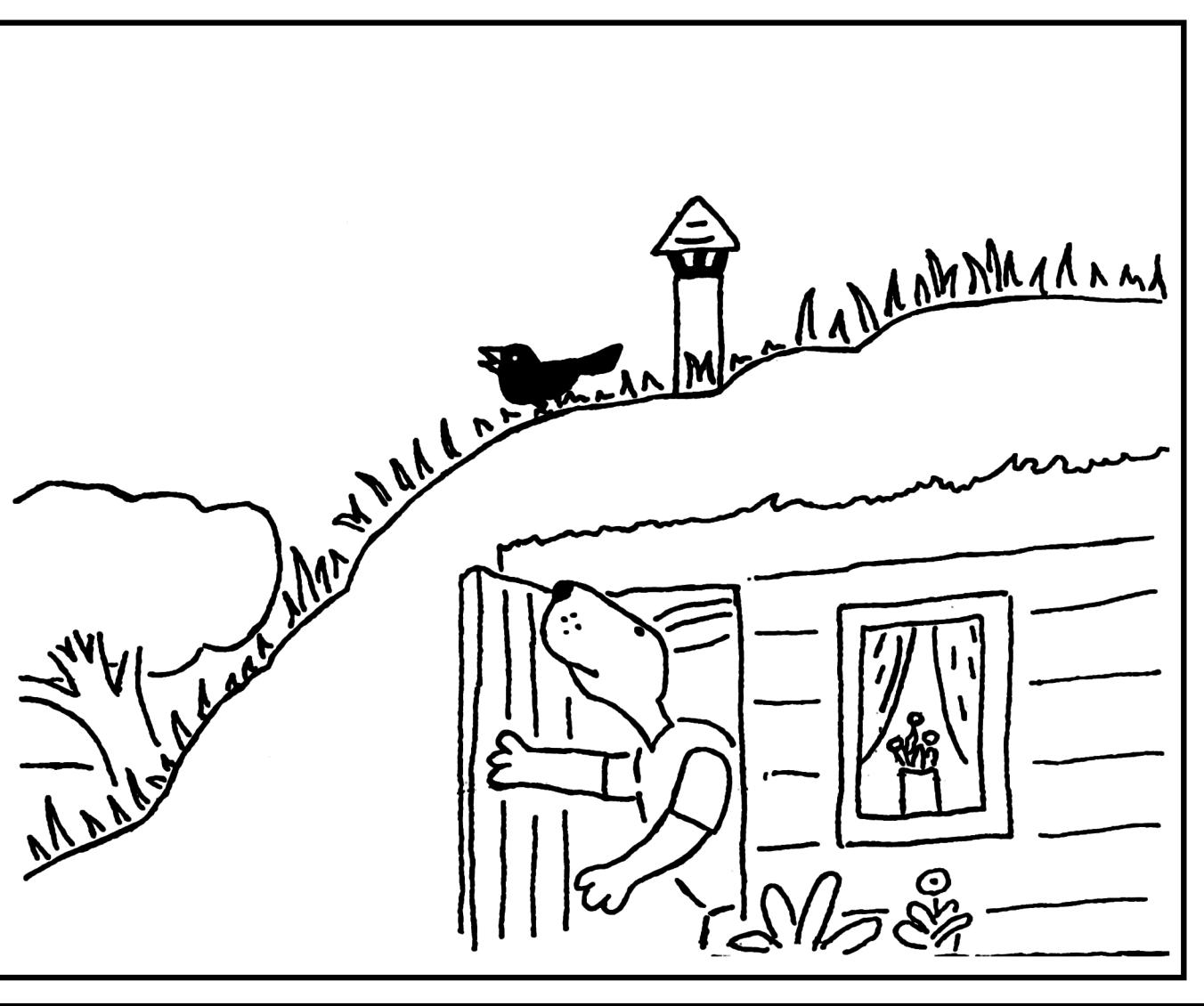
ကိုရွှေယူနိုင်ကို ရောက်တဲ့အခါ “ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်”လို့
ပြောတော့ ယုန်က “ဒါဆို အထဲဝင်ပြီး ထိုင်ပါဉီး၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
လည်း ပြောပါဉီး”လို့ ယုန်က ကြင်နာစွာ မေးလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် အခုံတလော
နွေးသလို ဖြစ်လိုက်၊ အေးသလို ဖြစ်လိုက် ခံစားနေရတယ်၊ အခုံလည်း ရင်ထဲမှာ
တဒိတဒိတ် မြည်နေတယ်”လို့ ဟားကလေးက ပြန်ပြောပြတယ်။

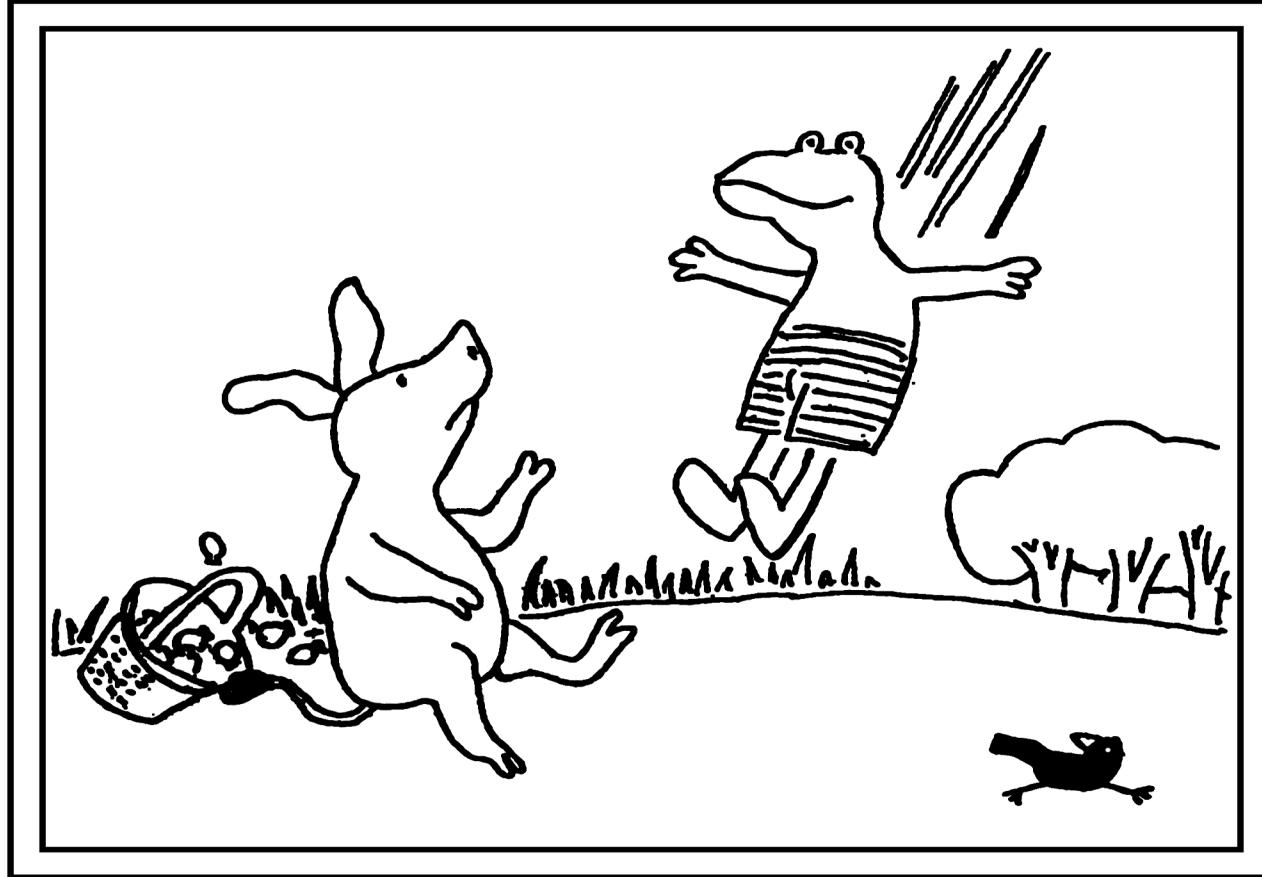

ယုန်ကလည်း စိုးရိမ်စွာနဲ့ တကယ့်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို စဉ်းစားပြီး “ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားနှလုံးခုန်သလို ကျွန်တော်လည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်တာပဲ” ဆိုတော့ ဖားကလေးက “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့ဟာက ပိုမြန်နေသလိုပဲ၊ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ကို မြည်နေတာ”လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ယုန်ကလည်း စာအုပ်စင်က စာအုပ်ကြီးကို ယူပြီး “အဟား . . . နားထောင်စမ်း နှလုံးခုန် တစ်ခိုန်တည်း ဖြစ်ရင် . . . မကန္တ မင်းအချုစ်တွေ့လိုပဲ နေမှာ”လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဖားကလေးက “ဟုတ်ပြီကွဲ . . . ငါအချုစ်တွေ့ပြီ”လို့ အားရပါးရ ပြောလိုက်သတဲ့။

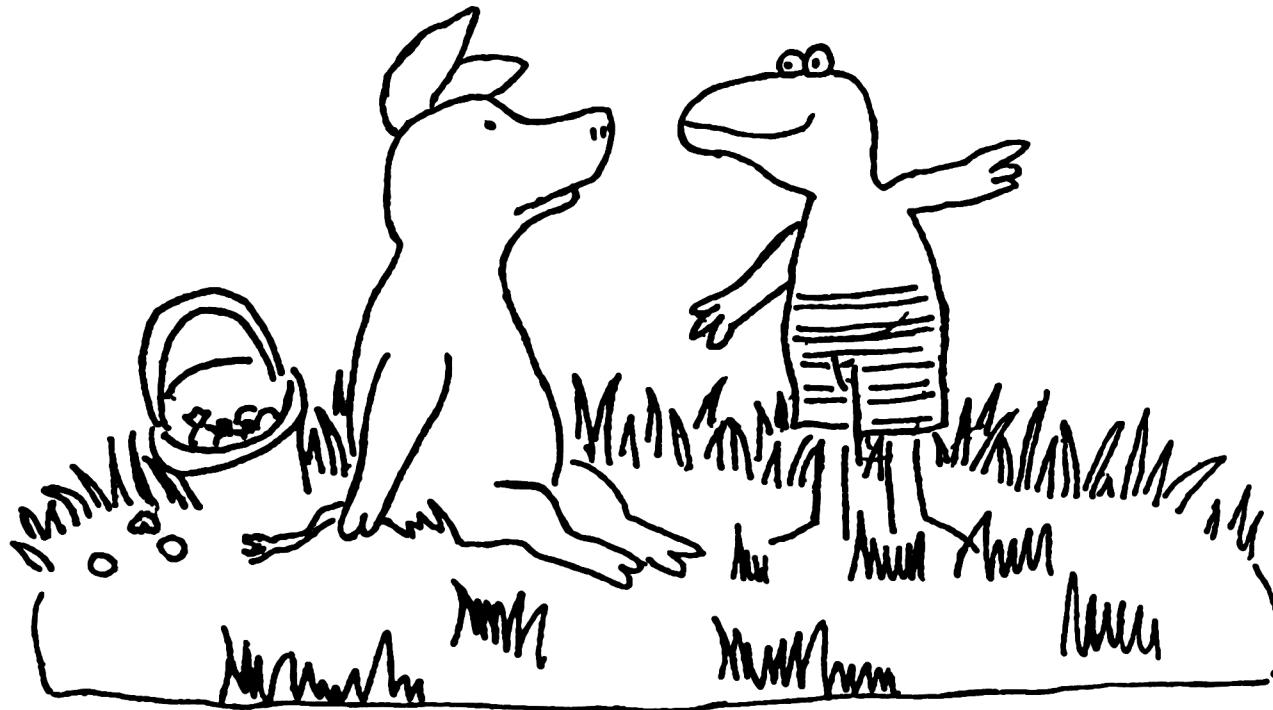

ဟားကလေးဟာ အပျော်ကြီးပျော်ပြီး သာမန်ဟားတစ်ကောင်လို တံခါးပေါက်ဆီ
သွားပြီး အိမ်အပြင်ကို ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။

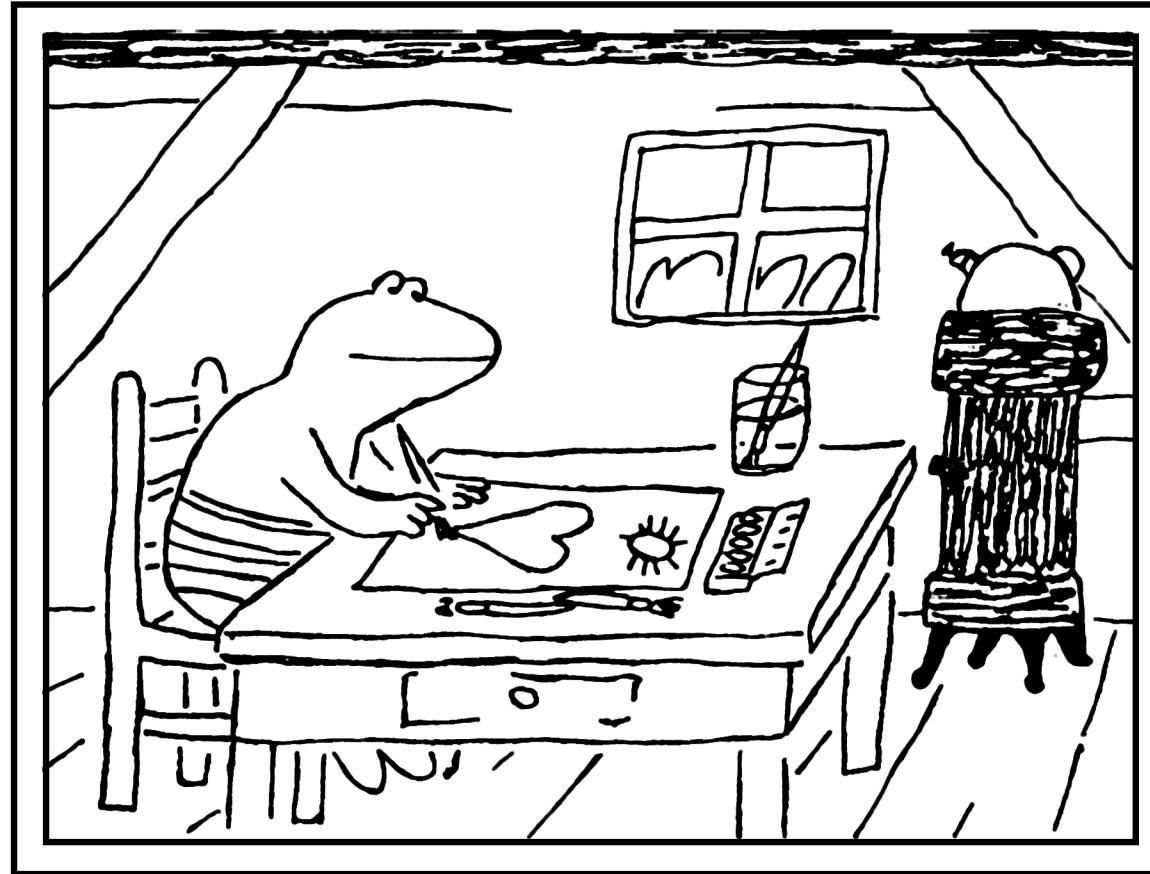

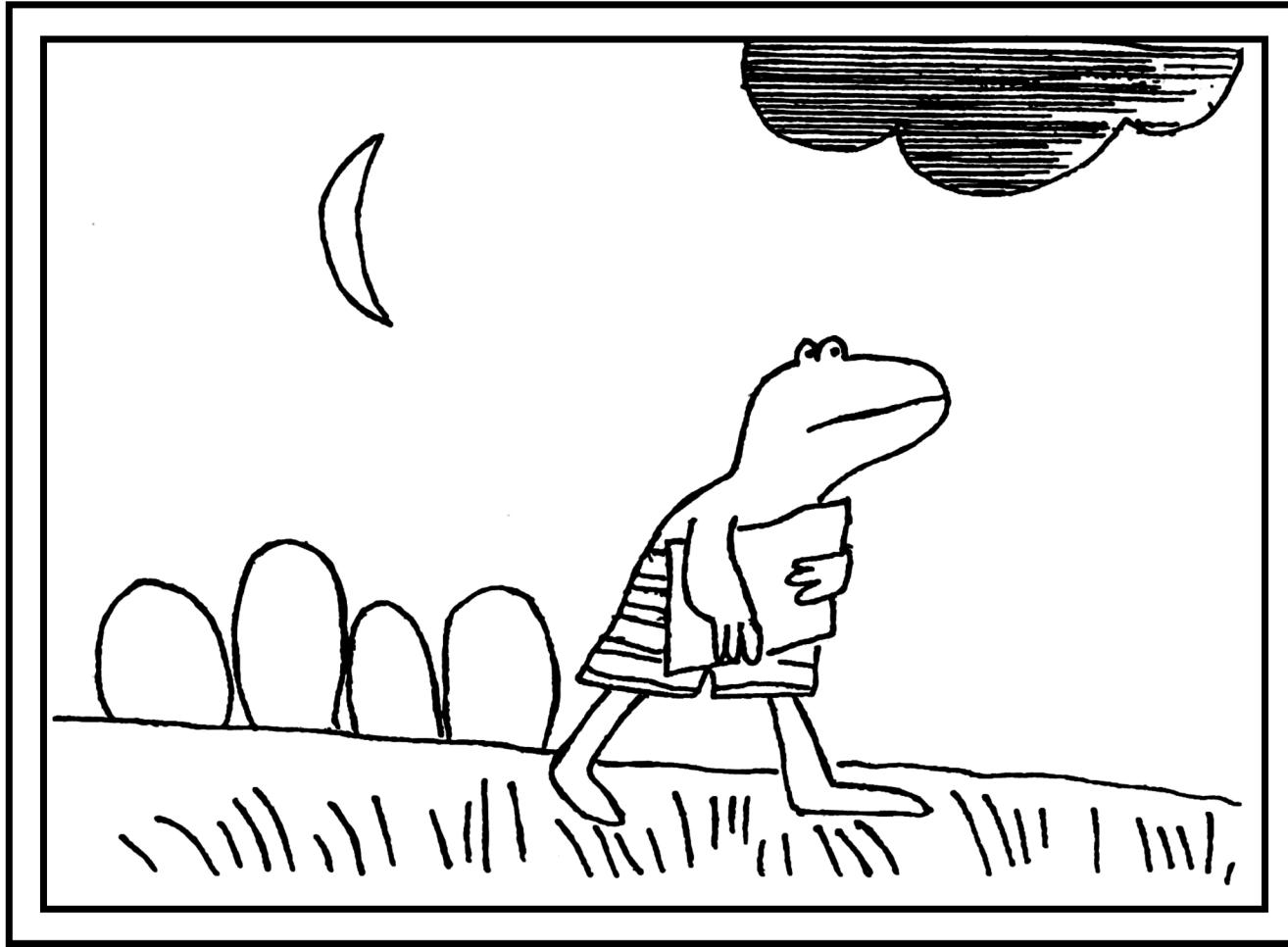
ဗားကလေးဟာ ခုနိပြီး ဝက်ကလေးအနား ရောက်သွားတော့ “ခုတော့
ကောင်းကောင်း နေကောင်းသွားပြီပဲ”လို့ ဝက်ကလေးက ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်
အခု အရမ်းပျော်နေတယ်။ အခု ကျွန်တော်အချုစ်တွေ့နေပြီ”လို့ ဗားကလေးက
စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြေတယ်။ “အဲသလိုဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့
ဘယ်သူကို ချုစ်သွားတာလဲ” ဆိုတော့ “ကျွန်တော် ဘယ်သူကို ကြိုက်နေမှန်းတော့
သေချာမသိပါဘူးဗျာ”လို့ ဖြေရာတယ်။

“အခုက္ခန်တော်သိပြီ။ အရမ်းချွေမောလှပတဲ့ ဘဲမလေးကို ချစ်နေတာပျ”လို
ပြောတော့ “ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟားဆိုတာ ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နင်က အစိမ်းရောင်၊ သူက အဖြူရောင် ဖြစ်နေတယ်”လို
ဝက်ကလေးက ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟားကလေးကတော့
သေချာနေသလိုပဲ။

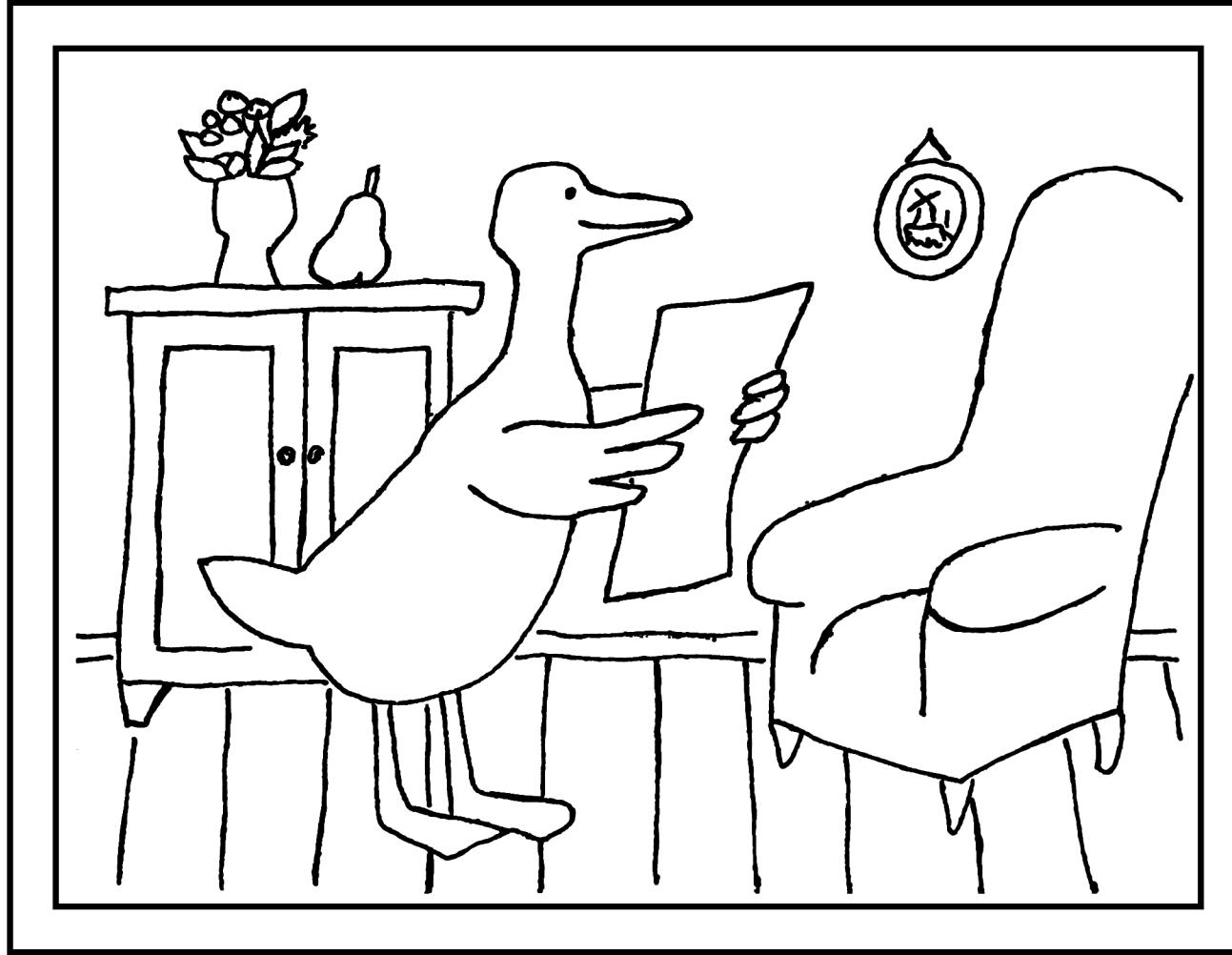

ဖားကလေးလည်း အိမ်ပြန်ပြီး စားပွဲနားမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူဟာ စာမရေးတတ်ပေမဲ့ ပုံကောင်းကောင်းဆွဲတတ်တယ်။ အခု သူ ပုံကောင်းကောင်း တစ်ပုံ ဆွဲနေတယ်။ အဲဒီပုံထဲမှာ အနီးရောင်၊ အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေကို သုံးထားတယ်။ အစိမ်းရောင်ကိုတော့ ပိုများများ သုံးထားတယ်။ အဲဒီအရောင်က သူရဲ့ အကြိုက်ဆုံး အရောင်ပေါ့။

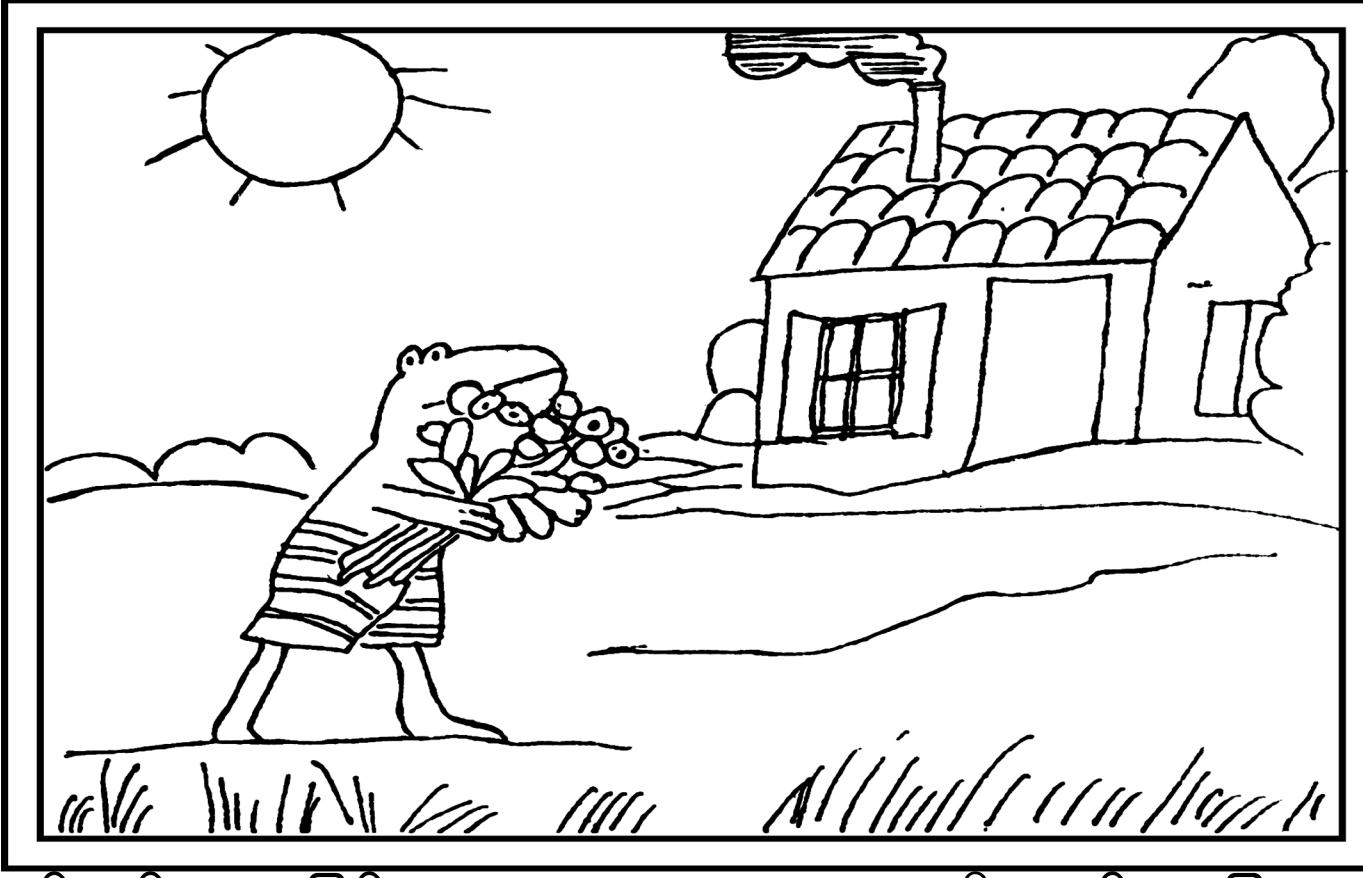

ညနေရောက်တော့ သူရဲ့ပန်းချိကားချပ်ကိုယူပြီး ဘဲမလေးရဲ့ အိမ်ကိုသွားတယ်။
အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကိုခေါက်ဖို့ မင့်မရဲ့ဖြစ်တာနဲ့ ပန်းချိကားချပ်ကို
တံခါးအောက်ကနေပဲ ဖြည်းဖြည်းလေး လျှို့သွင်းလိုက်တယ်။

၁၂ သူရှင်တွေကတော့ ခုန်နေဆဲပဲတဲ့။

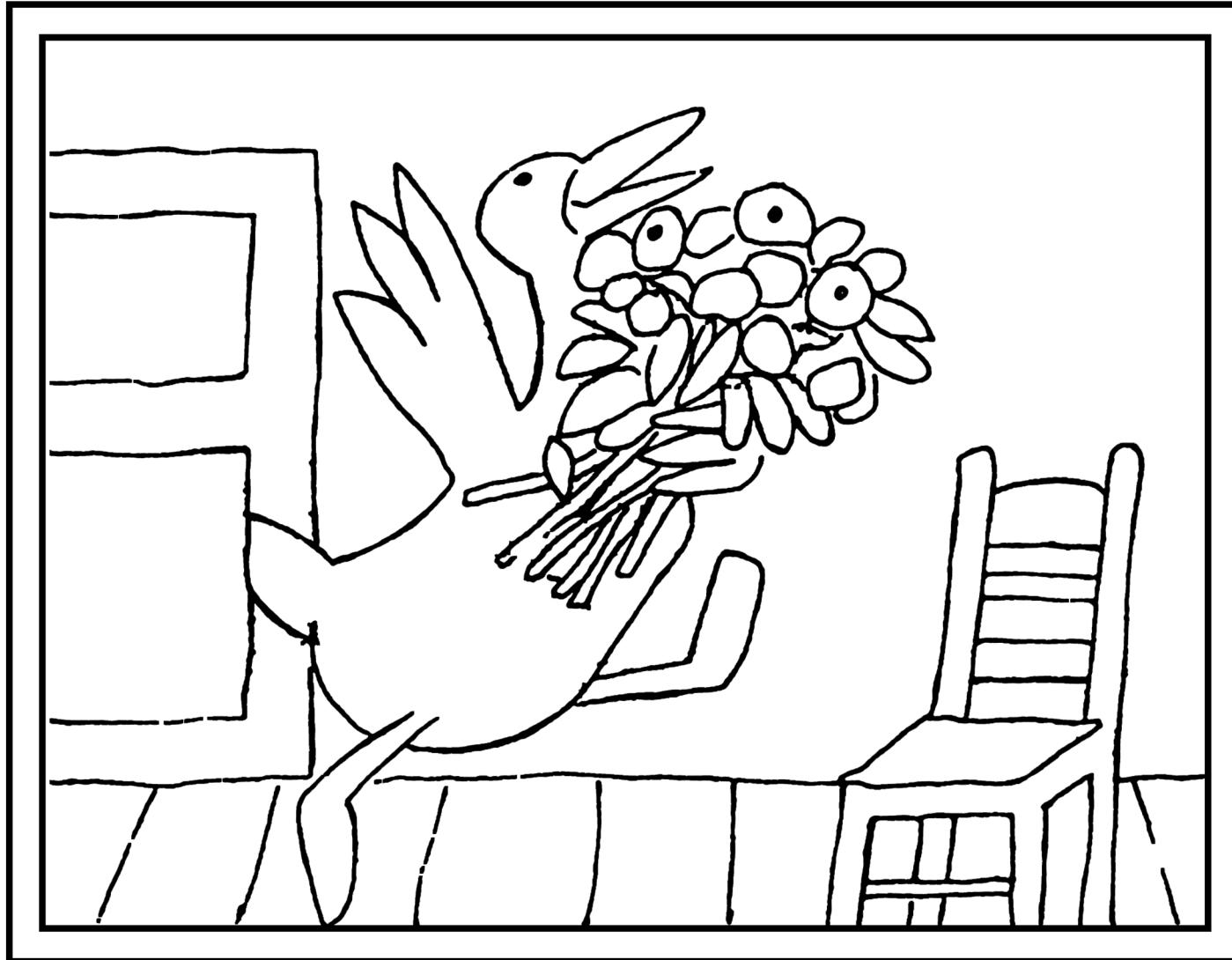

နောက်တစ်နေ့ မနောက်ကျတော့ ဘဲမလေးက ပန်းချိကားချပ်ကို တွေ့ပြီး အံ့အား
သင့်သွားတယ်။ “သိပ်လှတာပဲ။ တွေ့ဖူးတဲ့ပုံတွေထဲမှာ အလှဆုံးပဲ။ ဘယ်သူများ
လာပေးသွားလဲ မသိဘူး”ဆိုပြီး အိပ်ခန်းရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ သွားချိတ်ထားလိုက်တယ်။

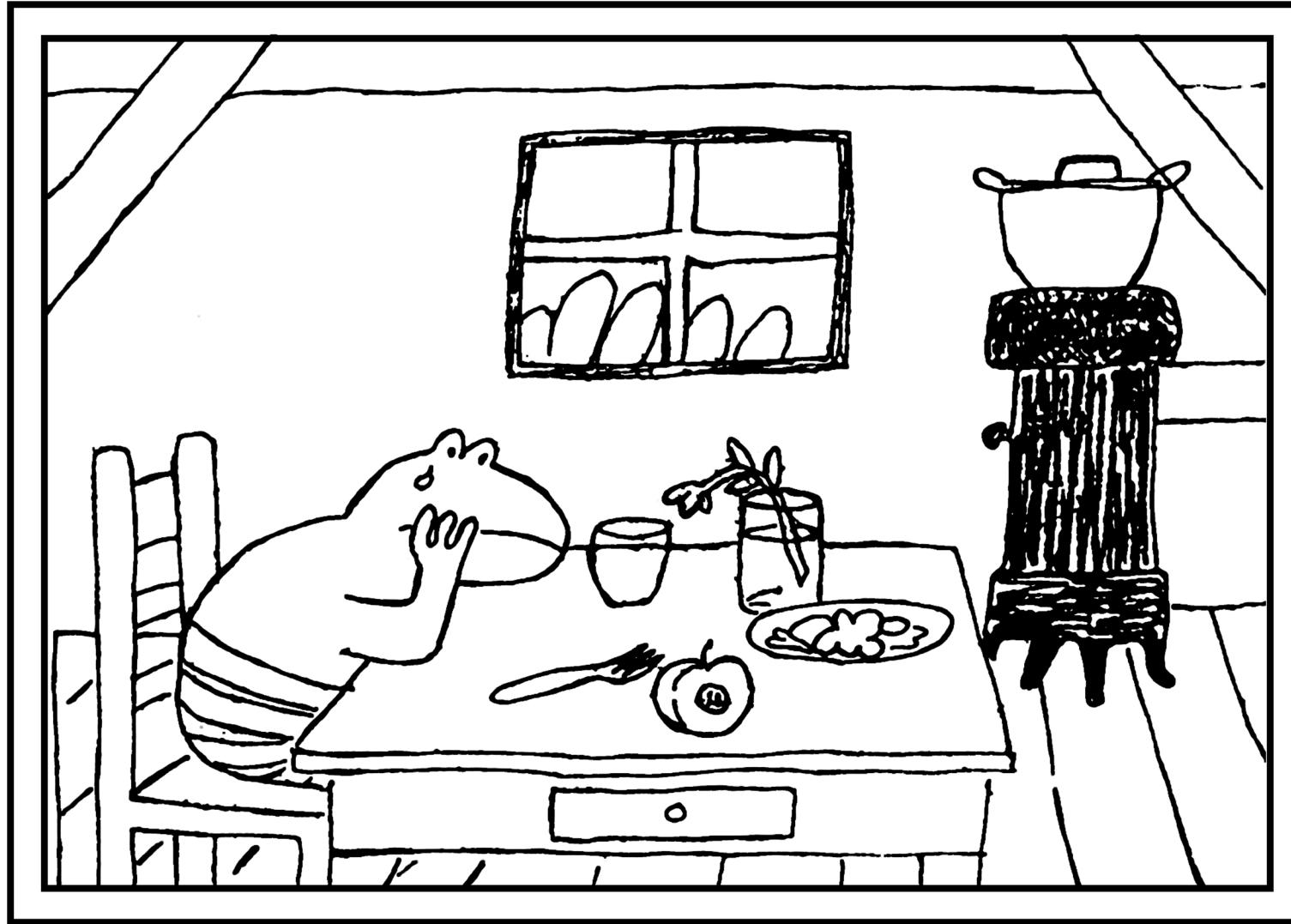

နောက်တစ်နေ့ကျပြန်တော့ ဖားကလေးဟာ အနီရောင်၊ အပြာရောင်နဲ့
အဖြူရောင် ပန်းတွေကို ချီးယူပြီး လှအောင်စိလိုက်တယ်။

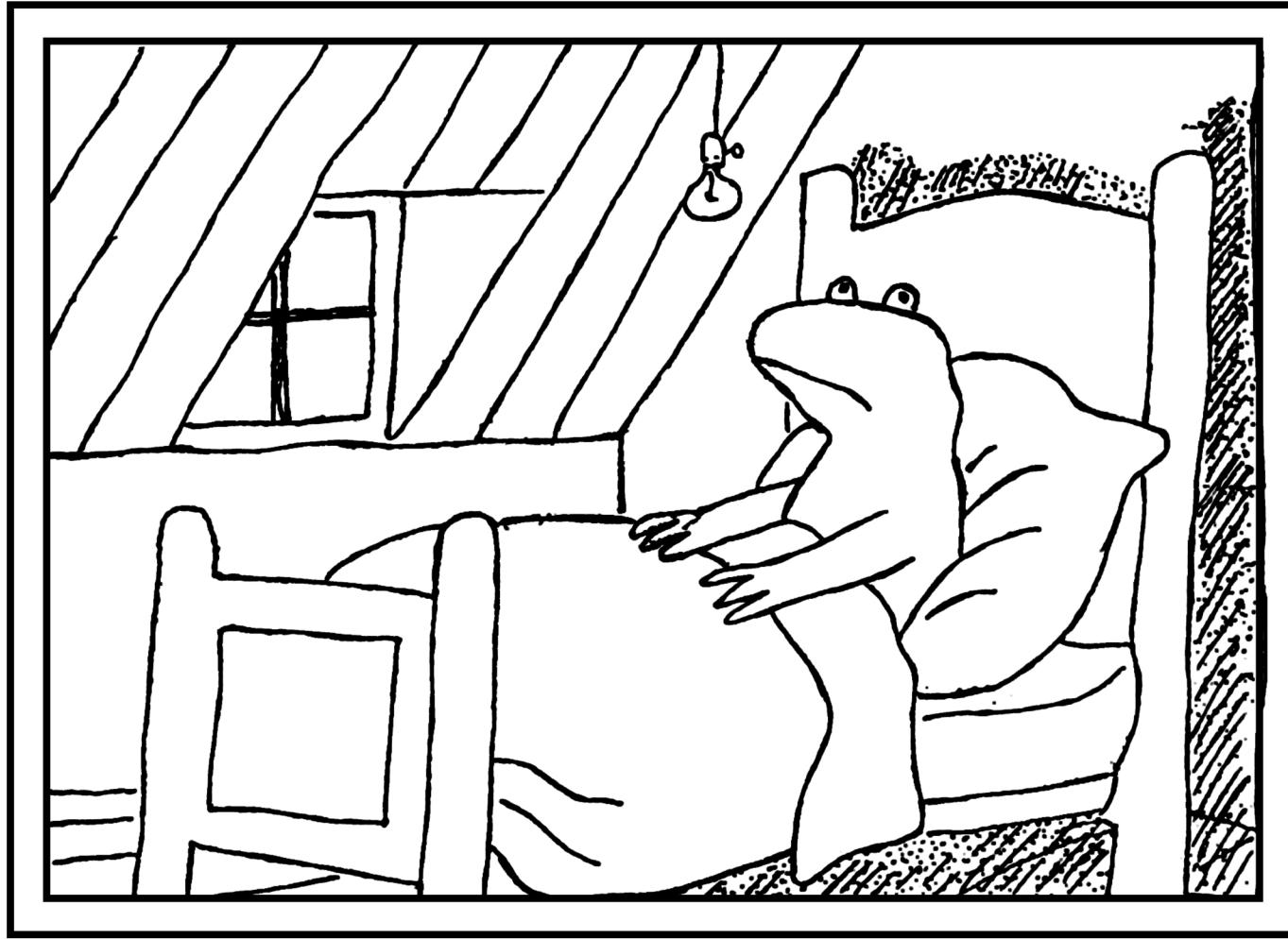
“ဘဲမလေးတော့ **ကိုက်မှာ** သေချာတယ်” ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘဲမလေးအိမ်ရှေ့
ရောက်တော့ အားထုတ်သလို ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ပန်းတွေကို တံခါးရှေ့မှာ
ချထားပြီး အပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ ဖားကလေးဟာ သူ့ရဲ့အချစ်တွေကို
ဘဲမလေးထံ ဖွင့်ပြောဖို့ အရမ်းရှုက်နေရာတယ်။

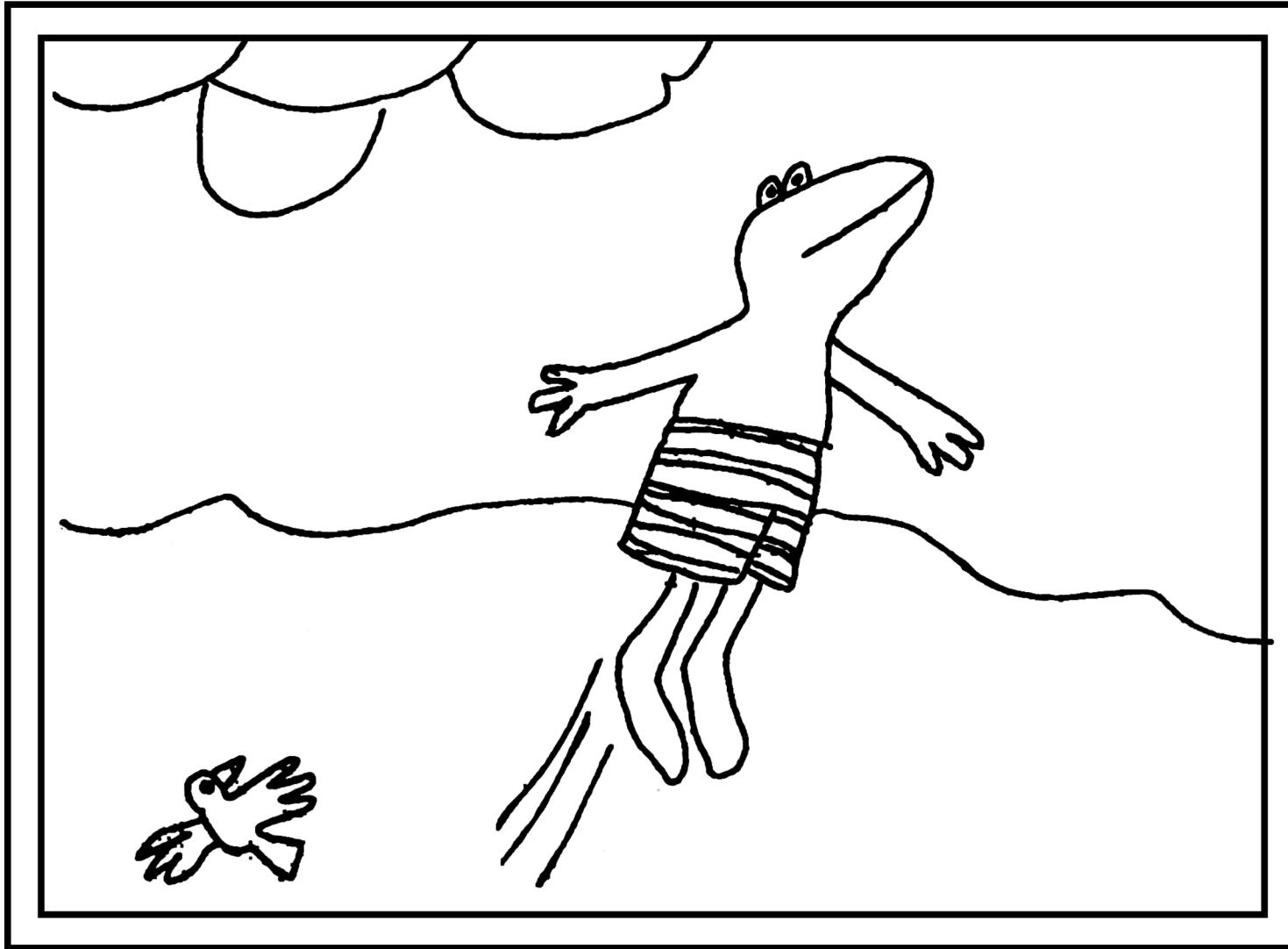
ဘဲမလေးကတော့ သူရဲ့ လှပတဲ့ လက်ဆောင်တွေအတွက် ဝမ်းသာကြည်နဲးနေတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီလက်ဆောင်တွေကို ဘယ်သူလာပေးသွားမှန်း မသိဘူး။
ဒီလိုနဲ့ တစ်နွေတာ ကုန်ပြန်ရောတဲ့။

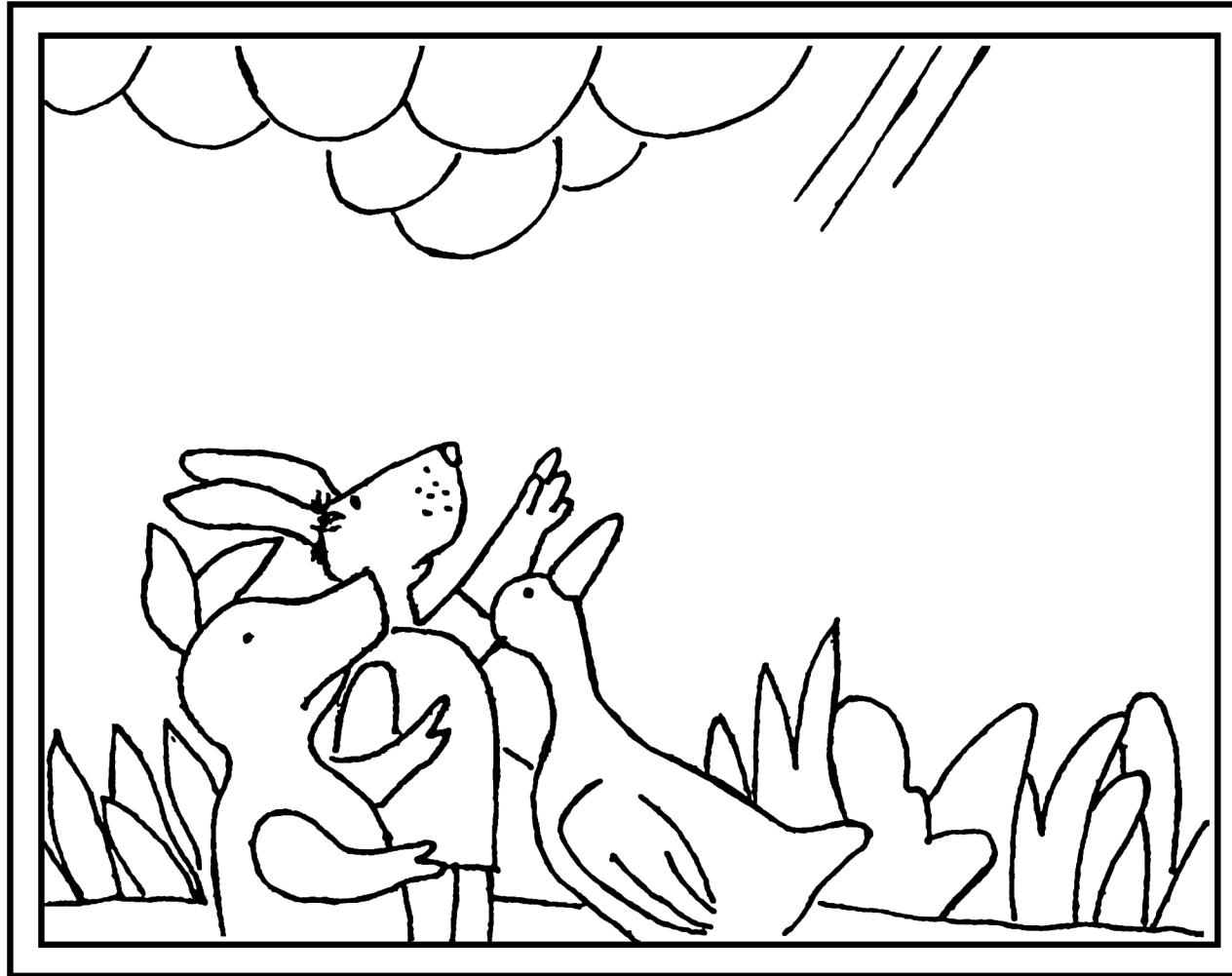
ဘေးငယ်လေးခမျာ အစာလည်း မစားချင်တော့ဘူး။ အိပ်လို့လည်း
မပျော်တော့ဘူးတဲ့။ သူရဲ့အချစ်တွေကို ဘဲမလေးကို ဘယ်လို့
ဖွင့်ပြောရပါမလဲလို့ စဉ်းစားနေရာတယ်။

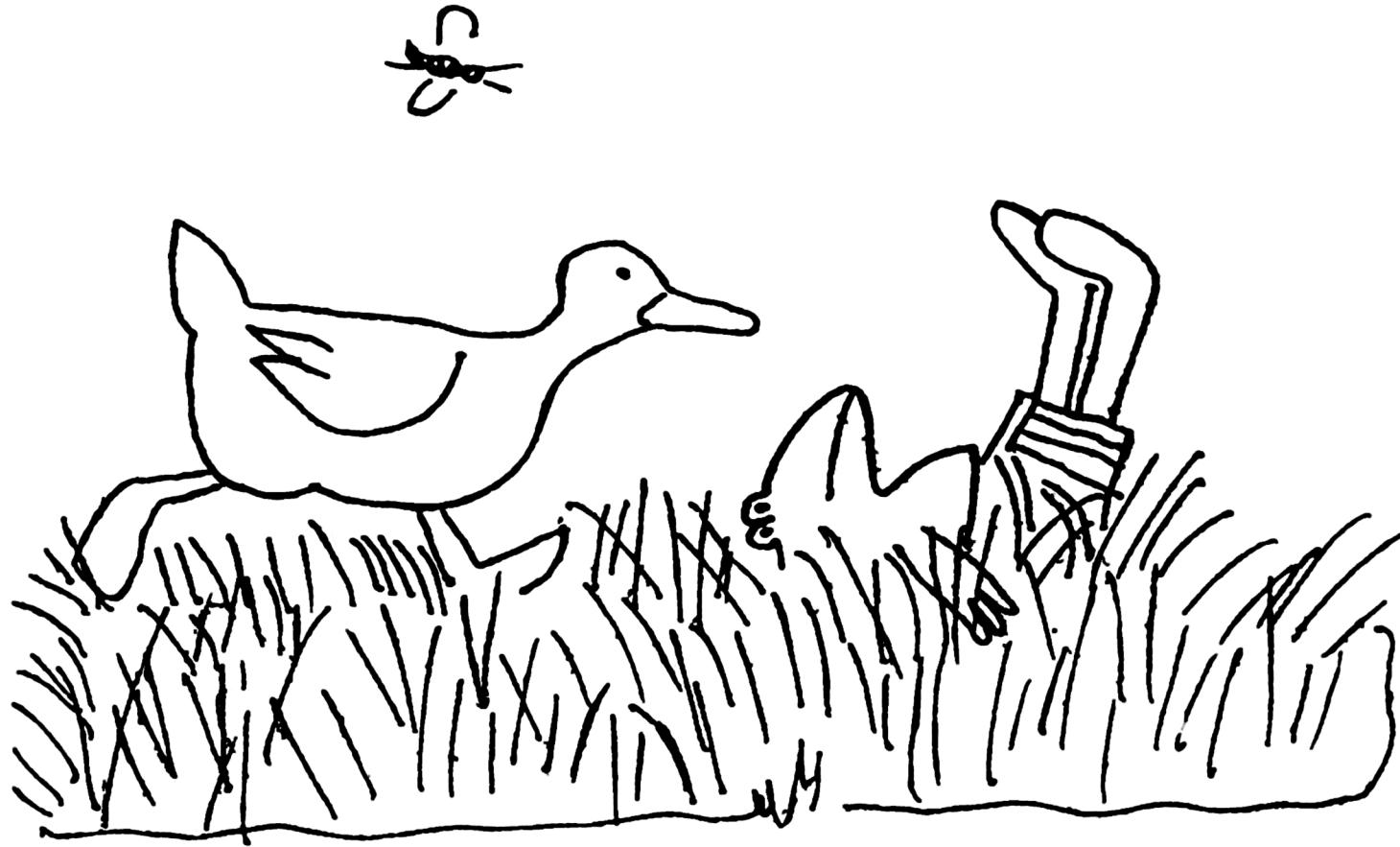
ဒါနဲ့ ဟေးက ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ “ခုချိန်ကစပြီး ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ငါလုပ်တော့မယ်။ အဲဒါကတော့ ကဗ္ဗားစံချိန်တစ်ခုကို ချိုးလိုက်နိုင်ဖို့ အမြင့် ခုန်ပြုမယ်။ အဲဒီအခါ ဘဲမလေးက ငါကို မျှော်ကြည့် မိမှာပဲ။ အဲသလိုဆို သူ ငါကို ကြိုက်သွားမှာ သေချာတယ်”လို့ တွေးမိတယ်။

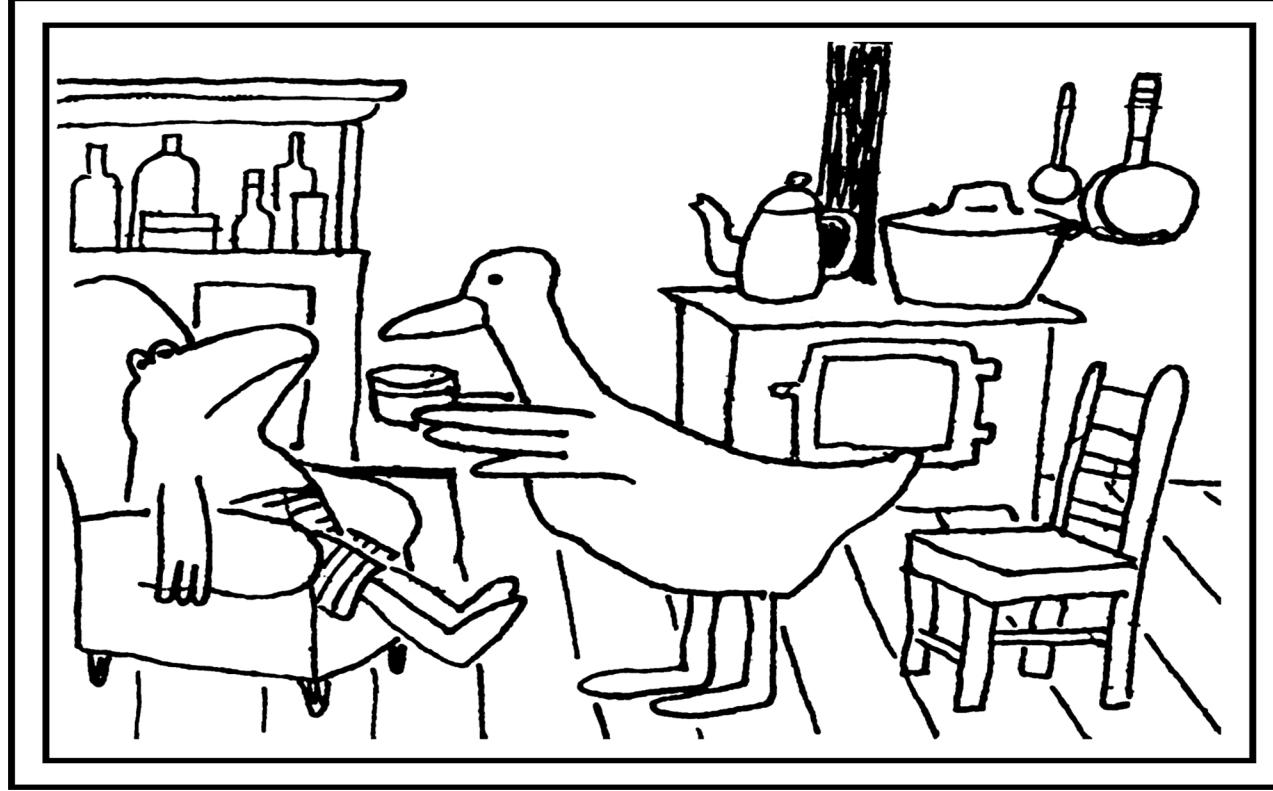
နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ သူ့ရဲ့ မဟာလွှဲကျင့်ခန်းကို စတင်ပါတော့တယ်။
မနောက်စောင်းတဲ့အထိ ခုန်ပြီးရင်း ခုန်နေတယ်။
အကြိမ်တိုင်းမှာ မြင့်သထက်မြင့်အောင် ခုန်နေတာ မိုးထိလုံ မတတ်ပေါ့။

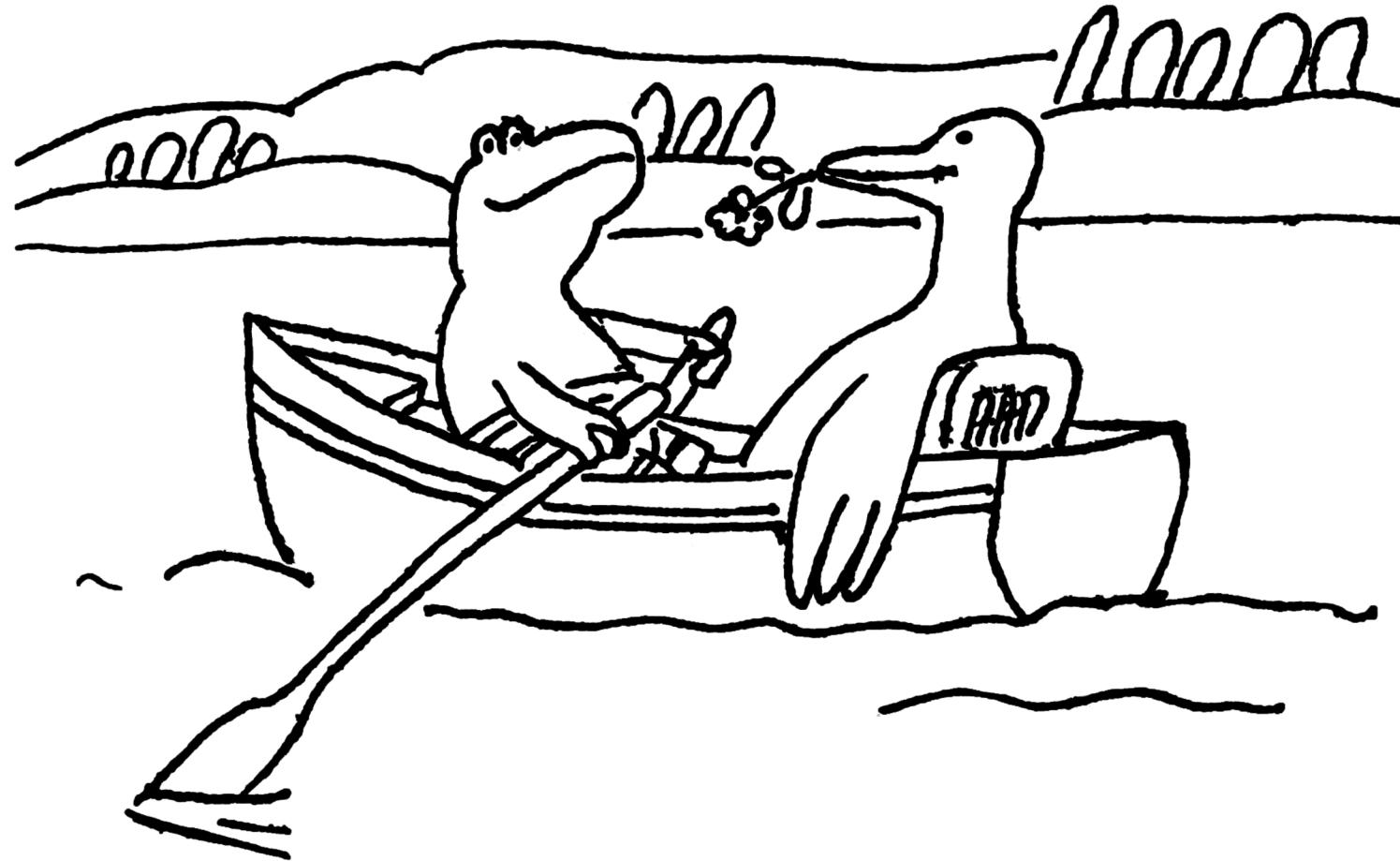
အဲဒါကို မြင်နေတဲ့ ဘဲမလေးက “ကိုယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”လို့
အုံအားသင့်စွာ ပြောပြီး “ဒီလို့သာ ဆက်ခုန်နေရင်တော့ အန္တရာယ်
တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲ”လို့ မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။
သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။

သောကြာနေ့ညနေရောက်တော့ ဖားဟာ ရာဇဝင်မှာ အမြင့်ဆုံး ခုန်နိုင်သူ
ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဟန်ချက်မညီ ဖြစ်သွားပြီး
ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ပြန်ကျလာတော့တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ
အားလုံးကို မြင်နေတဲ့ ဘဲမလေးက ပြေးပြီး သွားကူညီလိုက်တယ်။

ဟားခမျာ လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်တော့လို့ ဘဲမလေးက သူအိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်း ပြုစုပေးတယ်။ စွုပ်ပြုတုပ္ပန္နေးနွေးတိုက်ပြီး ဒီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ “ကိုယားရယ်၊ ရှင်လိမ့်ကျပြီး သေတော့မလိုပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝရှစိုက်ပါလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်နေမိလိုပဲ”လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဟားက နှလုံးတွေခုနှိုး ရင်တွေ တုန်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အစိမ်းပုပ်ရောင် ပြောင်းသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ “ငါလည်း မင်းကိုချစ်နေတာပဲ”လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ဟာ အမြတ်း ပျော်ရှင်စွာ နေထိုင်သွားကြတော့တယ်။
ဟားထိုးလေးနဲ့ ဘဲမလေးဟာ အစိမ်းရောင်နဲ့ အဖြူရောင် ဖြစ်နေကြပေ့
အရမ်းချစ်ကြတယ်တဲ့ကွုယ်။